

на новото забавление и неусѣтно навлѣзе по-навжтре. Бързото течение на рѣката го увлѣче, той се подхлѣзна, изгуби равновесие и падна, като отчаяно се борѣше съ пѣнливитѣ вълни. Другаритѣ му завикаха изплашени, безъ да смѣятъ да го приближатъ.

Шаро дрѣмѣше на брѣга, опрѣлѣ глава върху дрехитѣ на Коля. Той се изправи и загледа къмъ рѣката, отъ кждето идваше вика. Щомъ забеляза давещия се Кольо, той се хвърли като стрела

въ рѣката и скоро се показа надъ водата, като мѣкнѣше съ зжби принадлежаия Кольо. Момчетата го поеха и изнесоха на брѣга. Нѣколко мжже. чули тревожнитѣ викове на децата, дотичаха.

— Въ такава буйна вода кжпе ли се? — мърморѣше единъ старецъ.

— Обърнете го надолу, да повърне водата, — каза другъ мжжъ и затупа Коля по гърба. После го поставиха на земята и раздвижиха ржцетѣ му, за да ускорятъ дишането му. Кольо скоро се свѣсти.

— Благодаря ви много, че ме спасихте. — Каза той съ слабъ гласъ на непознатитѣ мжже.

— Не те спасихме ние, а това куче. На него благодари, — отговори старецътъ. Шаро следѣше съ тревога всѣко движение на околнитѣ. Той замахна съ опашка, когато най-сетне Кольо се привдигна. Момчето протѣгна ржце къмъ него и ги обви около шията му, а кучето го гледаше съ безгранична радостъ и сякашъ му казваше:

— Дойде време дати се отплатя.

Мария Пиронкова